

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **VPI CZ, v. o. s.**, IČO: 03007740,
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8,
insolvenční správce úpadce **KRATOLIA Trade a. s.**, IČO:
24843318,
zastoupena JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem,
sídlem Malé náměstí 124/15, 500 03 Hradec Králové,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení:

KRATOLIA Trade a. s., IČO: 24843318,
sídlem Žukovova 59/34, 400 03 Ústí nad Labem,
zastoupena JUDr. Kateřinou Radostovou, advokátkou,
sídlem Břehová 208/8, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4781/17/5300-21441-702127,

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4781/17/5300-21441-702127, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 21 341,88 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4781/17/5300-21441-702127, jímž bylo zamítnuto odvolání úpadce KRATOLIA Trade a. s. (dále jen „úpadce“) a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 7. 2016, č. j. 1606185/16/2501-50523-507095. Tímto rozhodnutím správce daně podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nevyhověl žádosti úpadce ze dne 30. 5. 2016 o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty nazvané „*Žádost o vrácení kauce registrovaného distributora pohonných hmot*“. Žalobkyně se v žalobě dále domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předeslala, že úpadce byl registrovaným distributorem pohonných hmot ve smyslu § 6e a násl. zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“) a v souladu s § 6i odst. 2 písm. b) tohoto zákona složila kauci distributora pohonných hmot ve výši 20 miliónů Kč formou bankovní záruky poskytnuté ručitelem COMMERZBANK Aktiengesellschaft, pobočka Praha. Dne 24. 2. 2015 vydal správce daně deset zajišťovacích příkazů, jimiž úpadci uložil povinnost uhradit za účelem zajištění daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až prosinec 2014 částku 88 102 458,77 Kč. Vzhledem k tomu, že úpadce tuto částku neuhradil, Celní úřad pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 15. 5. 2015, č. j. 8101-19-2015-620000-31, zrušil úpadcovu registraci distributora pohonných hmot. Kauce distributora pohonných hmot byla následně převedena na osobní daňový účet úpadce, kde byla podle žalobkyně až do 10. 11. 2015 evidována jako vratitelný přeplatek, který však správce daně nevydal do majetkové podstaty úpadce, nýbrž jej použil na uspokojení daňových pohledávek státu.
3. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou rovnosti věřitelů v insolvenčním řízení a zásadou koncentrovaného uspokojení věřitelů v rámci insolvenčního řízení. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 48/06 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 64/2011 žalobkyně zdůraznila, že zásada rovnosti věřitelů požívá ústavní ochrany. Dovodila, že nutnou podmínkou provedení zápočtu podle § 242 odst. 2 daňového řádu je přezkoumání těchto pohledávek při přezkumném jednání. Podle žalobkyně z § 243 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že se řízení o těchto pohledávkách zastavuje a nepravomocné rozhodnutí nabývá právní moci, čímž se posouzení existence pohledávky správce daně přesouvá do roviny řízení o incidenčním sporu. Žalobkyně konstatovala, že pokud správce daně zabránil přezkoumání existence jím tvrzené pohledávky zpětvzetím přihlášky, nemůže se dovolávat uspokojení mimo insolvenční řízení. Žalobkyně poukázala na § 109 odst. 1 písm. b) a § 140 odst. 3 písm. a) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(dále jen „insolvenční zákon“) upravující podmínky započtení pohledávek v insolvenčním řízení a podtrhla závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Afs 208/2015, že správce daně může přeplatek použít k započtení pouze těch pohledávek, jež uplatnil přihláškou v insolvenčním řízení. Správce daně a celní úřad se v důsledku částečného zpětvzetí svých přihlášek nestali přihlášenými věřiteli, a proto podle žalobkyně nemohou být jejich pohledávky uspokojeny z majetku úpadce.

4. Žalovanému žalobkyně vytýkala nesprávné posouzení splatnosti daňových pohledávek, neboť byla přesvědčena o tom, že daň stanovená dodatečnými platebními výměry ze dne 29. 7. 2015 byla splatná až poté, kdy bylo dne 7. 10. 2015 rozhodnuto o úpadku úpadce. Podle žalobkyně se v dané věci nemůže uplatnit § 168 odst. 4 daňového řádu, který upravuje převedení finančních prostředků uhrazených daňovým subjektem na základě zajišťovacích příkazů na daň, která byla posléze dodatečně stanovena. Žalobkyně měla za to, že o takovou situaci nejde, a proto byl pro stanovení splatnosti daně rozhodující § 143 odst. 5 daňového řádu. Podle žalobkyně tak správce daně v době přezkoumání své pohledávky neměl vůči úpadci splatnou daňovou pohledávku, a proto nemohl provést „zápočet“ podle § 242 odst. 2 daňového řádu. Dodala, že postup podle tohoto ustanovení byl vyloučen také proto, že daň doměřená úpadci dodatečnými platebními výměry ze dne 29. 7. 2015 nebyla v době přezkoumávání pohledávky správce daně stanovena pravomocně.
5. Žalobkyně shrnula, že správce daně nebyl oprávněn použít finanční prostředky pocházející z plnění ručitele z bankovní záruky k umoření svých vlastních pohledávek mimo insolvenční řízení, neboť by tím získal neopodstatněnou výhodu oproti ostatním věřitelům úpadce. Odmítla názor žalovaného, že v případě kauce poskytnuté formou bankovní záruky nemůže přeplatek distributora pohonných hmot vzniknout, protože nebude-li mít distributor nedoplatky u správců daně, nebude ručitel z bankovní záruky plnit. V závěru žalovaného, že plnění z bankovní záruky má být přednostně použito k umoření daňových nedoplatků, a teprve zbývající část se rozdělí mezi ostatní věřitele, spatřovala žalobkyně očividný rozpor se zásadou rovnosti věřitelů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v daném případě není důležitý okamžik nabytí právní moci dodatečných platebních výměrů ze dne 29. 7. 2015, nýbrž okamžik splatnosti daňové pohledávky, která v souladu s § 168 odst. 4 daňového řádu nastala doručením dodatečných platebních výměrů dne 7. 8. 2015. Plnění poskytnuté z bankovní záruky správci daně prostřednictvím celního úřadu podle žalovaného nebylo přeplatkem distributora pohonných hmot, ale plněním ručitele za nedoplatky úpadce, které byly evidovány u celní správy nebo u jiných správců daně k devadesátému dni ode dne zrušení nebo zániku registrace distributora pohonných hmot. Žalovaný zdůraznil, že přeplatek na osobním daňovém účtu úpadce po uvolnění bankovní záruky vznikl před rozhodnutím o úpadku účinným od 7. 10. 2015, a tudíž mohl být použit na úhradu splatných daňových pohledávek, což se stalo před přezkumným jednáním konaným dne 22. 2. 2016, tedy v souladu s § 242 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný vysvětlil, že k částečnému zpětvzetí přihlášky své pohledávky pristoupil správce daně z toho důvodu, že nedoplatky na dani z přidané hodnoty byly sníženy o předmětný přeplatek, tím se snížila přihlášená pohledávka správce daně a již nebylo nutné ji v insolvenčním řízení vymáhat v původní výši. Podle žalovaného § 242 odst. 2 daňového řádu výslovně předpokládá, že přeplatek bude použit na pohledávky, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou a které zároveň byly uplatněny přihláškou. Dodal, že tímto postupem došlo k částečné úhradě přihlášené Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pohledávky, která tím v dané části zanikla, a proto se správce daně nemohl domáhat její duplicitní úhrady v insolvenčním řízení. Z tohoto důvodu žalovaný odmítl argumentaci žalobkyně, že se správce daně *de facto* zpětně stal nepřihlášeným věřitelem. Připomněl, že pohledávka nebyla uspokojena z majetku úpadce, neboť za jeho majetek se považuje až vratitelný přeplatek. Žalovaný uzavřel, že podmínkou zápočtu podle § 242 odst. 2 daňového řádu není přezkoumání předmětných pohledávek při přezkumném jednání, neboť slovní spojení „nejpozději do jejich přezkoumání při přezkumném jednání“ stanovuje toliko lhůtu pro provedení zápočtu, nikoli jeho podmínku. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika a další podání žalobkyně

7. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou ze dne 27. 6. 2017, v níž zopakovala, že postup správce daně nemůže obstát, neboť je v rozporu se základními zásadami insolvenčního řízení, když správce daně pro sebe zadržuje nezanedbatelnou část aktiv úpadce a uspokojuje své vlastní pohledávky mimo insolvenční řízení na úkor ostatních věřitelů. Podle žalobkyně nebyl správce daně oprávněn odčerpat veškeré plnění ručitele z bankovní záruky poskytnuté jako kauce distributora pohonných hmot jen proto, že plnění z bankovní záruky je směřováno na daňový účet distributora (úpadce). Měla za to, že se nejedná o pohledávku úpadce vůči správci daně *stricto sensu*, nýbrž o součást aktiv, jež mají být určena k uspokojení všech věřitelů podle zásad insolvenčního řízení.
8. V podání ze dne 18. 2. 2021 žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 33/2018 zdůraznila, že postup podle § 242 odst. 2 daňového řádu přichází v úvahu pouze tehdy, uplatnil-li správce daně pohledávku přihláškou do insolvenčního řízení. Podle žalobkyně je přitom lhostejné, zda pohledávka nebyla uplatněna přihláškou nebo zda vzal správce daně podanou přihlášku zpět, neboť výsledek je v obou případech stejný – pohledávka nebyla přezkoumána. Žalobkyně poukázala na tvrzení žalovaného, že správce daně uspokojil svou pohledávku mimo insolvenční řízení, a konstatovala, že takový postup zapovídají obecné zásady insolvenčního řízení. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 4/2018 žalobkyně zdůraznila, že stát jako vlastník nemá obecné právo být zvýhodněn oproti jiným vlastníkům. Podle žalobkyně předpokládá postup podle § 242 odst. 2 daňového řádu splnění podmínek, že daň, na jejíž úhradu má být přeplatek použit, musí být pravomocně stanovena nejpozději před přezkoumáním při prvním přezkumném jednání a musí být přezkoumána v insolvenčním řízení. Žalobkyně měla za to, že ani jedna z těchto podmínek nebyla v projednávané věci splněna, a proto správce daně nebyl oprávněn použít přeplatek prokazatelně vzniklý na osobním daňovém účtu úpadce na úhradu nedoplatku úpadce na jiné dani.

Osoba zúčastněná na řízení

9. Podáním ze dne 12. 2. 2021 se úpadce přihlásil jako osoba zúčastněná na tomto řízení, vyjádření k věci však neuplatnil a nedostavil se ani k ústnímu jednání soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 24. 2. 2021 právní zástupce žalobkyně uvedl, že k tomu, aby mohla být daňová pohledávka uspokojena, musí být přihlášena do insolvenčního řízení. Pokud byla přihláška pohledávky vzata zpět před přezkumným jednáním, eventuální přeplatek se stal přeplatkem vratitelným. Zdůraznil, že právní úprava vylučuje uspokojení daňových pohledávek mimo insolvenční řízení. Připomněl, že existence daňové pohledávky je v rámci insolvenčního řízení zjišťována a posuzována v rámci incidenčních sporů. Za spornou označil otázku, zda na úhradu pohledávek daňových orgánů lze použít majetek daňového subjektu mimo režim insolvenčního řízení. Poukázal rovněž na charakter plnění ze záruky, kdy v případě bankovní záruky je poskytovatel záruky při splnění zákonem stanovených podmínek povinen prostředky převést na osobní daňový účet daňového subjektu, přičemž s těmito prostředky se následně má zacházet v souladu s daňovým řádem.
11. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání trval na tom, že se v daném případě nejednalo o přeplatek na dani, ale o záruku na pohledávky správce daně poskytnutou třetí osobou. Předmětná záruka byla použita na pohledávky splatné již před prohlášením konkurzu. Započtením částky ze záruky došlo k uhrazení pohledávek daňových orgánů, a v tomto rozsahu byla proto přihláška vzata zpět. Poukázal na to, že v § 242 odst. 2 daňového řádu je upravena lhůta, ve které lze úhradu uskutečnit. Rovněž upozornil na § 183 odst. 2 insolvenčního zákona, podle kterého se věřitel může domáhat uspokojení ze záruky i během insolvenčního řízení. Za zásadní označil pověřený pracovník žalovaného skutečnost, že dodatečné platební výměry mají presumpci správnosti a nebyly zrušeny. Zdůraznil, že úhrada z bankovní záruky byla použita na úhradu nedoplatků splatných ještě před rozhodnutím o úpadku, a proto nemohl vzniknout vratitelný přeplatek, který by se mohl vrátit do majetkové podstaty dlužníka.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Podle § 168 odst. 4 daňového řádu platí, že *„[d]ojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení. Tímto dnem zaniká účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně. Pokud tak vznikl vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

vzniku.“ První věta citovaného ustanovení představuje speciální právní úpravu ve vztahu k úpravě obecně obsažené v § 143 odst. 5 daňového řádu, podle něhož platí, že „[j]e-li doměřená daň vyšší než daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň doměřená z moci úřední.“

15. Výkladem citovaných ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Afs 399/2017-26, dostupném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že „... § 168 odst. 4 daňového řádu je tedy speciálním ustanovením vůči § 143 odst. 5 tohoto zákona, avšak jen v tom rozsahu, že nepočítá s patnáctidenní pariční lhůtou. Nemodifikuje pravidlo, že daň stanovená správcem daně dodatečným platebním výměrem (popřípadě její příslušenství) se stává splatnou až tehdy, nabude-li toto rozhodnutí právní moci.“ S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a v dalším odůvodnění z něj vychází.
16. V projednávané věci to znamená, že dodatečné platební výměry ze dne 29. 7. 2015, jimiž správce daně úpadci doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců března až prosince 2014 v celkové výši 88 630 863 Kč, sice byly dne 7. 8. 2015 doručeny úpadci, nicméně tím ještě nedošlo ke stanovení daně ve smyslu § 168 odst. 4 daňového řádu, neboť daň nebyla stanovena pravomocně. Úpadce totiž podal proti zmíněným dodatečným platebním výměrům odvolání, o kterém žalovaný nestihl rozhodnout před přezkumným jednáním konaným dne 22. 2. 2016, při němž byly přezkoumány pohledávky správce daně. Teprve tímto dnem v souladu s § 243 odst. 2 daňového řádu nabyly dodatečné platební výměry ze dne 29. 7. 2015 právní moci, tedy jimi byla pravomocně stanovena daň a staly se splatnými ve smyslu § 168 odst. 4 daňového řádu.
17. Veden těmito úvahami soud dospěl k jednoznačnému závěru, že splatnost daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců března až prosince 2014 doměřené úpadci dodatečnými platebními výměry ze dne 29. 7. 2015 nenastala k datu 7. 8. 2015, jak tvrdí žalovaný, a nenastala ani před rozhodnutím o úpadku úpadce ze dne 7. 10. 2015. To znamená, že správce daně „započítal“ plnění z bankovní záruky na daň, která nebyla splatná. V tomto ohledu tedy nebyly splněny podmínky § 242 odst. 2 daňového řádu, tudíž postup správce daně mohl mít vliv na majetkovou podstatu, a tím i zasáhnout do práv žalobkyně.
18. Soud zdůrazňuje, že správce daně je oprávněn stanovit splatnost daně výhradně v intencích platné právní úpravy, jak byla vyložena výše, a pokud se od ní odchýlí, nelze k takovémuto údaji o splatnosti daně přihlížet, neboť není v souladu se zákonem. Podle názoru soudu proto není relevantní, jaký údaj o splatnosti daně byl uveden v dodatečných platebních výměrech ze dne 29. 7. 2015, neboť ty se staly splatnými až v okamžiku, kdy nabyly právní moci.
19. Právní názor žalovaného na výklad § 168 odst. 4 daňového řádu a z něj vycházející postup daňových orgánů soud vyhodnotil jako nesprávný, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku.
20. Výše popsáný nesprávný právní názor daňových orgánů do značné míry ovlivnil i jejich procesní postup včetně částečného zpětvzetí přihlášky pohledávky v insolvenčním řízení. Vzhledem k tomu, že soudu nepřísluší předjímat závěry, které žalovaný učiní vycházejí ze správného výkladu § 168 odst. 4 daňového řádu, se soud blíže nezabýval ostatními Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobními námitkami. Bude na žalovaném, aby v tomto rozsudku formulovaný právní názor aplikoval na skutkový stav, který se v mezidobí v dané věci vytvořil.

21. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 21 341,88 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – 2 x § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast u jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT], z cestovného k jednání soudu dne 24. 2. 2021 ve výši 1 158,58 Kč, z částky 400 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět a z částky 3 183,30 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.
22. Celkové cestovní náhrady činily 2 317,16 Kč (cesta z Hradce Králové do Ústí nad Labem a zpět – celkem 370 km, Opel Zafira s kombinovanou spotřebou 6,7 litru na 100 km, cena benzínu automobilového 95 oktanů podle vyhlášky č. 589/2020 Sb. 27,80 Kč za 1 litr, základní náhrada za 1 km jízdy podle téže vyhlášky 4,40 Kč. Celková náhrada za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět činila 800 Kč [osm započatých půlhodin po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT]. Soud žalobkyni přiznal toliko polovinu uvedené náhrady cestovních výdajů a náhrady za čas promeškaný cestou k jednání soudu, neboť právní zástupce žalobkyně téhož dne zastupoval žalobkyni u dvou jednání u zdejšího soudu a druhou polovinu těchto nákladů přiznal soud žalobkyni ve věci vedené pod sp. zn. 15 Af 44/2017. Soud dále nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení spojených s písemným vyjádřením před jednáním ze dne 18. 2. 2021, neboť právnímu zástupci žalobkyně nic nebránilo v tom, aby tuto argumentaci přednesl ústně při jednání soudu dne 24. 2. 2021; náklady řízení spojené s tímto vyjádřením nepokládal soud za účelně vynaložené.
23. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. by jí takové právo svědčilo jen ve vztahu k nákladům, jež by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, vše dostupné na www.nssoud.cz) zdejší soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. února 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)